

Goran Vojnović
ĐORĐIĆ SE VRAČA

I posle svega je sve isto.

iz pesmi *Paranoje*
skupine Partibrejkers

vsem čefurjem in vsem, ki bojo čefurji šele postali

Zakaj še vedno nimam svojega fuzbal kluba?

Še vedno nimam svojega fuzbal kluba! Samo me to sploh ne jebe. Boli mene patak za to, da je žoga okrogla pa da se enim žoga odkotrlja v gol, drugim pa v golavt. Pa da se eni potem grle ko pederčine, drugi pa si jebavajo mamice. Vse je to meni običan pičkin dim. Trčkarajo mladi zdravi momci po zelenici, sudiya peder nekaj piska, folk se najebe njegove širše družine, dvakrat po tri četrt ure, što bi rekli Slovenci, i gotovo. Domači vknjižili nove tri točke v boju za obstanek, ljudje pa se pregurali čez še eno nedeljo. Život ti je nedeljno popodne, kot bi rekel Radovan. Dug je i dosadan i loše se završava.

Samo na severno tribuno Marakane človek ne gre zaradi fuzbala. Na severno tribuno greš, da se oku-piš. Lahko bi dol na igrišču invalidi igrali videoigri-ce, nam gor bi pucal kurac. Ker mi gor igramo svojo igro.

»Najjači smo, najjači! Cigani smo, cigani!«

Ajde, mogoče prve parkrat še gledaš tekmo pa te kao nervira linijski sodnik pa levi bočni, ki ga prodajajo v drugo madžarsko ligo, pa zato mora igrat, čeprav fuzbala še po teveju ne bi smel gledat. Pa na začetku so mi šle te četniške fore na vse žive organe, prav mrzil sem vse te bradonje na transparentih pa majicah pa vse to, samo potem se opustiš. Okuplja-nje ti je kot droga, brale. Navlečeš se. Prvič ti je malo slabo, ko se dereš »Raaatko Mladić!«, pa imaš kao

slabo vest, drugič je nimaš več, tretjič ti pa že paše. Ker se ne dereš sam, ampak se dereš skupaj s trideset tisoč drugih idiotov. In to točno takšnih idiotov, kakršnen si sam. To res dogaja. Stojiš na severni tribuni Marakane, obkrožen s trideset tisoč manijaki, in se dereš v en glas.

»Srbija! Srbija! Srbija!«

To prav čutiš, kako ti rastejo muda u gaćama. In nima veze, kaj se dereš, samo da se dereš. »Raaatko Mladić!« ali »Duuule Savić!«, vse ti je to na severni tribuni isti kurac.

Tega normalni ljudje ne štekajo. Ne štekajo ti oni, da zabolijo mene za Ratka Mladića pa za četnike pa za nož žico Srebrenico. Ne štekajo oni, da grem jaz na Marakano samo zato, da se zagrlim. Pa da mene zagrlje. Jebiga, ne moreš ti tega zaštekati, če nisi bil tam. Ne moreš zaštekati, da na severni tribuni ni važno, a smo moji rođaci pa jaz došetal na Marakano s Kalemegdano ali pa smo prismrdeli iz jebene Bijeljine. Ker smo tu vsi svoji. Trideset tisoč bratov imam tukaj. Okupljeni, da se malo izpraznimo.

Jebiga, eni grejo na Fejsbuk, drugi gredo pa na Marakano in se tam najebemo mamice pedrom, šip-tarjem, kavbojem, ustašam, balijam, majmunom in vsem ostalim, ki jim je treba jebati mamico. A v bistvu vsem, ki te v življenju nervirajo. Ženam, ljubricam, poštarjem ali pa kretenkotu, ki te nabije v FIFA17. Ker v životu ti je tako. Ali ti jebeš mamico kretenkotom ali pa jo oni jebejo tebi. In meni so se raznorazni kretenčki najebali mamice še pa još, zdaj se pa jaz na Marakani malo najebavam njihovih mamic.

»Srbija! Srbija! Raaatko Mladić! Mater vam jebeeeem!«

Ne boste vi več mene jebali! Ne bom jaz več vaš čefur! Ne bom več Janez, Bosanac, Srbin, izbjeglica, Slovenac, došljo, Južnjak! Ne bom več ne od dol ne od gor, ne kurac ne palac. Nič več jaz ne bom.

»Raaatko Mlaadiiic!!!«

Jaz sem ti niko i ništa. Marko Đorđić. Dva đ pa meki ć. I tačka. Jasno? A je jasnooooo?!

»Srbija! Srbija!!!«

Samo džabe jaz vse to pričam. Lahko jaz tu nekaj do jutri, pa ne bo noben poštekal, da jaz nisem Delija in da nisem četnik. Pa da se meni živo jebe za Crveno zvezdo pa za fuzbal. Od nas pet, ki skupaj hodimo na Marakano, se v resnici samo Branislavu ne jebe za fuzbal. On to res prati. On je treniral fuzbal in še vedno po cele vikende gleda angleško pa špansko ligo, pa nam potem razlaga, zakaj je Real v kurcu pa zakaj bo Liverpool čez sezono ali dve nenadjebljiv. Ostali pa gremo, da pridemo, kot bi rekel moj fužinski komšija Senad. Pa ker je ob nedeljah na Marakani boljša atmosfera kot v Bijeljini. Pa ker so v Beogradu boljše pičke. Pa ker Nebojša guzi eno Beograđanko.

Nebojša se samo pelje z nami do Beograda, sploh ne gre na tekmo. In potem mi njemu na poti nazaj razlagamo o tekmi, on pa nam o guženju. Pa vsakič ga Rile prca, da bo šel naslednjič on sam na tekmo, Branislav, Zeko, jaz in on pa bomo šli guzit njegovo študentko. Da mi vidimo, če je to res boljše od Marakane pa fuzbala pa ludila. In vsakič pederčina

Branislav reče, da mi lahko guzimo koga hočemo, on bo pa lepo guzil svojo Jeleno pa fertik.

In potem vsi do Bijeljine prcamo Branislava, ker je tako glup, da u najboljim godinama guzi samo eno bejbo, on pa nam smrtno resno razlaga, da je bolje guzit eno bejbo vsak dan kot različne bejbe vsake pol leta. In vedno ga malo pustimo, da on posloži te svoje šuplje, potem ga pa vprašamo, če je bolje it enkrat na pol leta na Marakano gledat Zvezdo pa Partizan ali pa vsak dan doma gledat po teveju reprizo tekme Čukarički – Borac iz sezone 2014/2015.

»Srbija! Srbija!«

In tu je že valjanje od smeha, Branislav pa užaljen razlaga, da Čukarički pa Borac sploh ne igrata v isti ligi, samo potem mu Nebojša zabiberi, da on pa Jelena tudi nista ista liga, ker je ona druga španska liga in se včasih, če se ji uspe ne našminkat preveč, prebije celo v prvo, on pa je tretja rekreativna liga Republike Srpske.

In tako naprej, prc na prc, vse do Bijeljine. Vse do ponedeljka.

Samo, če sem pošten, bi tudi jaz z veseljem vsak dan karal eno in isto bejbo. Če ne bi šla ta bejba v Singapur pa če bi bila midva še vedno skupaj, pa to, pa če bi se skupaj preselila v Nemčijo ali na Švedsko i bog nas veselilo. Samo kaj, ko sta bili njej Nemčija pa Švedska preblizu Bosne in je začela sanjat o jebenem Singapurju. Ja, tako ti je to, burazeru. Včasih je bila

Bosancem Slovenija daleč, danes pa jim je Švedska preblizu.

»Tamo bar neče bit Bosanka,« je rekla Ranka, ko je slišala, da je šla v Singapur. Ker kaj ti Singapurci vejo, kaj je to Bosna, a ne, Ranka? Spozna se Ranka na te Singapore pa to.

»Biće nešto drugo ako neče bit Bosanka. Uvijek si nešto. Kud god da odeš. Samo si za rođenu mater Marko i ništa više,« ji je odgovoril Radovan, ki je pod stare dane ratal pameten, da glava boli.

Pa itak nima veze, kaj je ona v Singapuru. Tudi če je tam najbolj smrdljiva čefurka, se ne bo vrnila. Pa tudi če bi se vrnila, kaj bi ona počela z mano? S seljakom, ki se vsako nedeljo dere »Raaatko Mladić!«? Jebiga, tega ti ne moreš razložiti ženskemu mozgu. Ženski mozak ne more poštekati, kakšen ti je to fling, ko se trideset tisoč ljudi dere skupaj s tabo. Ne more on poštekati, da je takrat vseeno, kaj se dereš, ker je fora samo v tem, da je atmosfera paklena do jaja. Ne more ženski mozak poštekati, da je to isto kot pri trubačih, kjer ni fora v glasbi pa melodiji, ampak je fora v limenem zvoku, ki ti sprži tintaro. Ne more ženski mozak poštekati, da lahko trubači svirajo vse živo, tudi Avsenike, če hočeš, pa se bo tebi vseeno odpeljalo. Tega ženski mozak ne more zaštekati. Ženski mozak samo reče, da ga ne brigajo drugi, ampak ga brigaš ti. Ženski mozak reče, da noče imeti moškega, ki bi skočil čez prozor, če bi vsi drugi skočili čez prozor. Ženski mozak reče, da noče imeti moškega, ki se dere »Raaatko Mladić!«.

In zato je bolje, da gre ženski mozak v Singapur, ker so v Bijeljini vsi moški takšni idioti, kot sem jaz. Ma nimaš ti v celi Bosni drugačnega moškega, nimaš ga na celem Balkanu. Nimaš ga nikjer. Mogoče sta dva nekje v Švici pa še en na Islandiji, vsi drugi smo pa ista bagra. In zato si jaz rečem »Ko je jebe, burazeru!«. Itak si je že zdavnaj našla nekega singapurskega Janeza, ki se dela, da ima ženski mozak in da mu ne dogaja, ko se trideset tisoč ljudi okoli njega dere »Ra-aaatko Mlaadić!«. Jaz se pa ne znam delat. Jaz sem, kar sem. Marko Đorđić sem. Budala.

Svojim jaranom sem rekel, da je šla v Salzburg, pa da mogoče uleti nazaj. Ker kaj oni vejo, kje je Singapur. Pa tudi da lažje štekajo, da je ne morem zaboravit. Nebojša mi je rekel, da Salzburg ni na kraj svijeta, in da ko bo Zvezda igrala v Salzburgu, da bomo šli vsi skupaj na tekmo in jo lahko usput kresnem. Dve muhi na en mah, bi rekli Slovenci. Fudbal, pa še karanje. Kuš bolje, bi rekla moja tetka.

Samo kaj, če je meni iz Bijeljine tudi ta jebeni Salzburg na kraj svijeta. Kao samo tri ure vožnje od Ljubljane, pa to, samo meni je trenutno še Ljubljana daleč. Meni ti je Ljubljana kraj svijeta, ker se jaz res težko odvehem do tja. To treba otić, pa se vratit, kot bi rekel Radovan.

Zato grem zdaj na Fužine prvič po treh letih. Pa prvič zato, ker moram. Što se mora nije teško, je rekel nekdo, ki mu jaz jebem mater, ker nima pojma. Ker je za popizdit teško. Ker grem prvič na Fužine za dalj časa in mi to res najeda. V bistvu se vračam. Ali pa se ne vračam. Ne vem še.

Ma vračam se, kaj koji kurac palamudim. Mislim, ne vračam se za stalno, samo za nekaj časa. V bistvu bom še videl, kaj pa kako. Ampak se vračam.

Eto, zdaj veš. Đorđić se vrača.

Zakaj so vse srečne družine iste?

Dimnik toplarne me vedno zjebe. Do tam mi je vse ravno, kot da prihajam v Islamabad, potem pa vidim dimnik in srce mi zaigra. Ajde, pretiravam, ni, da mi zaigra srce, bolj mi krcne v želodcu. Fužine, moj doma, pa to. Ko jih gledam iz vlaka, ne čutim nič, in že si rečem, da sem prebolel, da je gotovo, samo potem se pa zicnem v Radovanovega opla ali v taksi, pridem čez Kajuhovo, in opa cupa, krc, krc.

Zato se mi pa ne gre na te Fužine. Vsakič si rečem, da mi visi kita za njih, pa vsakič se mi ne da it, samo vsakič na koncu popustim pa si rečem »Ajde, naj bo, Ranki za ljubav« in grem. In vsakič me zjebe dimnik. Kot da sem fakin dimnjačar. Če bi bil vsaj kakšen drevored ali Ljubljaniča ali neka druga naravna čudesca, pa to, ne pa jebeni dimnik.

Pa ne moreš se ti njemu skrit. Tam se začnejo Fužine in tam je neka nevidljiva granica, in ko greš čez, te zvizne. Po mojem to ni domotožje, ampak je slaba vest, ker grem tako redko na Fužine, pa to. Samo zakači me pa ta dimnik še vedno. Opa cupa, krc, krc.

Ma kaj vas boli kurac, zakaj sem se jaz vrnil v Slovenijo! A vas kdo vpraša, ko greste v Celje, zakaj ste se vrnili nazaj na Prule? Vrnil sem se i gotovo. Vrnil sem se, ker sem se lahko. Eto, zato. Da je en čefur

več. Pa zato, ker me niste izbrisali, mamico vam vašo radirkasto. Zato sem se vrnil. A je problem? A se kao ne bi smel? A? Kaj je? Kaj gledaš? Ja, tukaj sem. Ja. Đorđić, Marko Đorđić. Smiri živce, ker nisem prišel, da ostanem. Ali pa sem. Prišel sem ... Ajde, zini da ti kažem. Prišel sem, da vam zguzim sestre in hčerke. Pa da delam gužvo na tramvaju. Saj res, sori, pozabil sem, da nimate tramvaja. Še Bosanci imajo tramvaj, vi pa ne.

Ena taka selendra, tale vaša Ljubljana, a ne? Pravi Radovan, da jo je Ata Čefurk lepo picnuo, samo picnuto selo je še vedno selo. Kot Bijeljina. Zato pa je čefurjem v Ljubljani tako dobro. Fino domače je. Kao mesto, a v resnici selo. In zato gre Radovan kot v svojem selu v soboto na pijaco in se vsake dva metra ustavlja, da pozdravi komšije in zemljake, pa še kakšnega Slovenca zraven. In ko se vrne domov, ga Ranka vpraša »Šta ima u gradu?«, Radovan pa našteje sedemindvajset matorih čefurjev, ki jih je slučajno srečal na relaciji od Zmajskega mosta do Tromostovja. Kao, srečali se po naključju. A vsi vstali že ob šestih zjutraj, da se lahko točno ob devetih po naključju srečajo med Ljubljanico pa kiselim kupusom.

Ob sobotah dopoldan čefurji ratajo Slovenci. Vsi ozdravljeni alkosi, ki špansirajo po PST-ju, pa tisti neozdravljeni, ki dangubijo v Cubani, se za en dan preselijo na pijaco, pa kukajo eden drugemu. »I šta kažu?« vpraša Ranka in Radovan raportira, da Ćucića jebu leđa, da je Macura rekel Hamzi, da mora na operacijo kolena, da je Vito v Srbiji, da Vojin še

vedno igra fudbala pa da je Meho srečal Nurkića in da mu je Nurkić rekel, da bi rad videl Radovana, in da sta se zmenila, da se drug teden dobijo v Oazi, ker se niso videli od bogtepitokada.

Eto, mogoče sem se pa jaz vrnil zato, ker bi rad čez trideset let tudi jaz tako vsako soboto na ljubljanski pijaci po naključju srečeval matore Acote, Adije pa DeJane.

Japajade. Vrnil sem se, in gotovo. Ne pitaj zašto.

»Jesi li mu ti rekla da dođe?«

Danes Ranka ni uspela izdavit svojega »Šta ima u gradu?«, ker je Radovan takoj, ko se je vrnil s tržnice in me zagledal na kavču, zagalamil. Ranka je skočila, da mu vse objasni, samo Radovan je že spustil svoj bojni krik.

»Jesiliiiiii?!«

In potem je bil rusvaj. Radovan se je sezul in svojo cipelo zafrljacil v vrata kopalnice.

»Jesam ti reko da je samo čir!«

»Piše tumor.«

Druga cipela je poletela mimo Ranke v balkonska vrata.

»Ma jebem ti ... Kakve bona veze ima šta piše! I šta imaš ti čitat šta piše!«

»Doktor je napisao ...«

»I šta onda ako je doktor napisao? A? Šta ondaaa?«

Včasih bi Ranka na to retorično vprašanje takoj ponudila vsaj en možen odgovor, samo život jo je

malo opametil in zato se je raje posvetila svojim fillovanim paprikam. Kao, rabijo one njeno pozornost, pa to. Sezuti bik pa je stal na vratih dnevne sobe in pošiljal dimne signale skozi nos.

»Zajebo se čovjek. Vidio čir, a napiso tumor. Misliš da se doktor ne može zajebat, a? Da on nije čovjek ko ja i ti?«

»I napotnica ti je pod nužno.«

Proprdila bi kad ne bi progovorila, je Radovan vedno govoril za Ranko. In tu mu moraš dat res.

»Pa jebemu mater ... To je zato što doktor zna da ćeš mi ti svu krv popit ako budem predugo čeko operaciju. I zato što mu je Čučić rekao da stavi pod nužno.«

Ranka je proprdila še nekaj, samo je to na srečo preglasil šum vode. Zato je Radovan lahko zajel malo zraka. Prav zadihal se je model. Očitno se ne spičkita več vsak dan in nima kondicije. Ali pa je samo omatoril.

»Treba zbog jednog čira da se digne cijela Bosna!«

»Samo sam Marku rekla.«

»Nemoj, molim te, znam te ja dobro. Sad će me pola Bijeljine zvati da se oprostite od mene. Znaš ih dobro kakvi su. Jedva čekaju da imaju zašta da se nasekiraju. Obični čir njih može nasekirati ko ... ko ... stoletna poplava.«

Stoletna poplava? Resno? Nema ti tega v Bosni, Radovane.

»Tumor je.«

Ne predaje se Ranka. Igra ona podaljške.

»Čir!«

»Tumo...«

»Čiiiiiiir!«

Ranka se je končno ustavila. Radovan je tako zatulil, da je še njej postalo jasno, da je njegovemu tumorju ime Čir. Novi član naše srečne familije. Tumor Čiro. To je še boljše, kot če bi imeli džukca. Ni ga treba šetat pa ne piša po kavču. Samo včasih zalaja.

Radovan se je končno obrnil k meni.

»Dođi sine, da te ljubi tata. Nek si ti meni došo. Sad će počet Eurobasket pa možemo zajedno gledat.«

Odlična ideja. Radovan pa jaz pa Pero Vilfan. Nabavimo si še dva zelena šala pa slovensko zastavo, da lahko maševa z njo dol z balkona po vsaki zmagi. To bo res cel rusvaj, že vidim.

»Igraće i onaj mali iz Reala ... De mi onu rakiju, Ranka!«

»Pa znaš da ...«

Zdaj je bil pogled dovolj. Pogled, ki je Ranko pošiljal direkt v tri lepe pizde materine.

Prinesla nama je rakijo in z Radovanom sva nazdravila.

»Ma nisi trebo dolazit.«

»Eto, došo sam.«

»Ja sam mislio da si ti pametan i da znaš kakva ti je mater i kako voli pretjerivat. Još malo pa će te zvati da dođeš kad dobijem proliv.«

Tudi Ranka se je usedla zraven naju in ene šest sekund smo sedeli vsi trije skupaj v tišini in se gledali. Z naklonjenostjo, kot bi rekli Slovenci. Družinska idila, pa to.

Samo potem se je Radovan obrnil k Ranki.

»Šta si sjela! Skuvaj nam kafu!«
Eto ti, da je res, kar je en enkrat napisal na Fejsbuku. Vse srečne družine so iste.

Zakaj so krediti uničili čefurje?

Prvič v lajfu me je prijelo, da moram v šetnjo. Tako kot te prime, ko moraš pišat. Moral sem se malo odmaknit od Radovana in Ranke, pa malo zašpansirat po Fužinama, da malo prečekiram stanje stvari. Tiste stare čefurje, ki šetajo ob Ljubljani, po mojem isto tako prime, ker se morajo tudi oni malo odmaknit od nekega svojega Radovana ali pa Ranke. In če niso totalni alkosi in se jim ne da cel dan viset v Cubani ali Oazi, potem dajo rokice na hrbet i vozi Miško. Toplarniški dimnik jim je prvi komšija, oni še vedno hodijo ven na svež zrak. Itak, valda. Toliko so se že nadihali tega svežega fužinskega zraka, da jim bo še pljuča razvalilo.

In neka jim razvali pljuča, ker ti šetači so mi šli s svojimi najavami vedno na kurac.

»Na Rusjanovom pa imajo več rumenih kanti kot mi!«

»En kombi je zaparkiro ulaz od petnajstke, ne moreju ljudi prolazit.«

»A veš, da imajo na Chengdujskoj enega crnca. I to nije na obisku. Živi tamo. Ja. Trikrat sam ga več vido.«

Pičke stare radoznale. Šetajo oni kao svoje dolgčase pa išijase pa vode v kolenih, a v resnici špijunirajo. Stari čefurji z rokicama na hrbtih so ti fužinske nadzorne kamere. To so ti v bistvu naši droni in imamo jih več kot Kitajska. Vse oni vejo in zato jaz ne rabim stopit iz bloka, da slišim, kaj oni govorijo.

»A veš, da se vrnio Đorđićev mali? Nego koji nego Marko. Pa nema Đorđić sedmero djece. Ja, onaj što je igrao košarku. Na Slovanu, ja. Poslao ga u Bosnu. Kaj ja znam, zakaj ga je poslao. Poslao ga i pika. Ne, ni on pretepo Damjanovića, onaj drugi je. Aleksandar. Od Marine, ja. Đorđić je samo bio zraven, ja. Sva sreća pa se izvuće onaj Damjanović. Znam da je umro, ali takrat se izvukao. Tri mjeseca je bio u komi. Kaj ja znam zakaj je umro, nisam ti ja Cia. Najbrž od infarkta, od čega će star čovjek umret! Ma ni to povezano, šta ti je! Tri godine su vmes prošle. Ma ja. Ma kako nije prišo sebi, če je začeo čovjek u hribove hodat. Bio kažu na Krvavcu. Eto, ti znaš na kom je on hribu bio. Hajde dobro, na Krimu je bio. Što onda mene pitaš, kad ti sve znaš?! Gdo?! Gdo? Gdooooo? A Đorđićev mali? Kaj je z njim? Kako da jaz vem, a se on vratio za skoz? Idi pa ga pitaj. Nisam pitao. Koga naj pitam. Ma pusti Boleta, ne ve Bole, kaj mu se u kući dogaja, a kamoli kaj drugoga. Dobro, pitaću Boleta. Rekao sam da ću pitat. Joj, kok si dosadna, ženo draga. Halo, Bole, daj mi povej, evo sjedimo ja i Ljilja pa nekaj pričamo ...«

Po mojem so ti stari čefurji vedeli, da se vračam, še preden sem sam vedel. Že prej so bile Fužine polne bab torokuš, zdaj ko je šla večina starih čefurjev v penzijo, so pa še dede ratale babe in so cele Fužine ratale en velik starački dom, kjer vsi samo sedijo in brbljajo. Ali pa šetajo in brbljajo. Jezik je še edini organ, ki jih ni pustil na cedilu, kot bi rekli Slovenci.

Pa ptičke slišiš na Fužinama. Nema tapkanja žog, nema spojlerjev, nobenega »Adiiiiiii, kosiloooooooo!«,

še nobenega Mileta Kitića ne slišiš, pizda. Jebeno cvrkutanje slišiš ti na Fužinama. Katastrofa!

Ma vse se je spremenilo. Okoli naše osnovne so postavili tako lepo zeleno ograjo, kot da je okoli džamije, ne pa okoli šole. Halal ograja, bi rekel Nebojša. Kao zato, da se ne bi dilerji fiksali na igrišču pa igel puščali, ker se potem otroci napičijo pa dobijo aids pa narkomanizem. Pa da ne bi džukci srali po livadi izza šole, ker potem turšice ugazijo v to, pa jim to pokvari dan. Pa da ne bi čefurčki zvečer džabalebarili na šolskem dvorišču, ker mora potem hiško pobirat čike pa prazne piksne za njimi. Pa da se ne bi primoži frnikulali v smetnjaku in bi potem od primožev mamice sikale na roditeljskem.

Samo čefurčkov ti ne vidiš več nikjer. Ne na dvorišču ne pred bloki. Ker tistih par klincev, ki bleji v telefone, se ne broji. Imajo oni ogabne trenirke pa smešne frizure pa najbrž so na ić, samo to niso čefurji. Čefurjev v bistvu sploh ni več na Fužinah. Izumrli so. Še ena živalska vrsta, ki je postala žrtev podnebnih sprememb, ali kaj so že.

Ampak v bistvu je vse logično. Čefurji so se odselili, ker so stanovanja na Fužinama predraga. Dobili so otroke in so ratali stari čefurji. Dobili so službe v skladiščih, pekarnah pa na poštah in zajebali sami sebe s hipotekarnimi krediti. Tako ti je to. Jebeni krediti so uničili čefurje. Ker ko čefur vzame kredit, je njegov život gotov. Zakreditiran čefur je mrtev čefur. Kot da je Rajfajzen banka buzdovan Lazić, ki ti bo prišel potrkat na vrata pa polomit zobe, če mu ne vrneš denarja.

To ti je, jarane, asimilacija. Vzame čefur kredit in postane Slovenec. Zato ti njih ne rabiš brisat, samo kredite rabiš in fajront. Kaj te boli kurac, če večina čefurjev ni kreditno sposobnih. Saj tudi tisti Bavčari niso bili kreditno sposobni, pa se ni noben sekiral. Daj ti čefurju kredit, da on malo švica. To so ti male pare, ker ne jemljejo čefurji milijončkov za dokapitalizacije. Oni rabijo za ozimnice pa za nov pralni stroj. To ti je sitniš za asimilacijo pa za socialni mir.

Ja, to se je zgodilo Fužinam. Krediti so se jim zgodili. Namesto da čefurji delajo pizdarije, oni pridno odplačujejo kredite. In vsi srečni. »Uzeo na kredit« ti je za čefure isto kot »Uzeo u Šparu«. Ker ne razumejo oni dobro, kako to gre. In zato Slovence na blagajni vprašajo »Gotovina ali kartica?«, čefurje pa »Na koliko obrokov?«. Zato da lahko še julija plačujejo za ajvar, ki se je ubudžal konec marca. Pa da ima lahko Šoškič še šest let kredita za avto, ki ga je že lani razlupal. Pa da lahko Janjič še devet let odplačuje stanovanje od bivše žene, ki jo v tem istem stanovanju guzi en Slovenec. Ki najbrž dela na banki.

Samo Sladki greh pa še vedno dela. Ne moreš, da verjameš. Že trideset let je ta stvar prazna in že trideset let dela. Ker nema te recesije, ki lahko to zapre. To ti je najbolj sumljiv plac na svetu. Itak da so to mučke, samo kaj pa niso mučke, ko gre za Šipce. Oni sami so mučke. Tu so in niso tu. Ne slišiš jih in ne vidiš jih. Samo so tu. Sladoled Alpeadria, limonada Ježek, burek Nobel, pekarna Habsburško cesarstvo. Oni imajo cel svoj svet in ta svet ne jebe drugih svetov.

»Oni vedno lepo pozdravijo pa mi pridržijo vrata od lifta,« reče Ranka, če debata nanese na Šipce.

»Ma dobri su oni,« reče Radovan, »samo im hrana ne valja. Loš sladoled, loš burek, loše voće na pijaci.«

In ima ga Radovan res. Šipci bi morali pustit hrano Italijanom, oni pa delat tisto, kar jim gre. Dilat drogo, švercovat nešto. Ali pa šiljit olovke.

Samo si nisem mogel pomagat, da se ne bi usedel v Sladki greh. Da vidim še to čudo. Jebiga, jednom se živi!

»Eno limonado.«

»Nimam.«

Kako nimaš limonade, pizda?! A si šipac ali nisi?! Kaj pa ljimonado? A imaš mogoče ljimonado, a?

Ne, nisem mu tega rekel. Nisem ga hotel prcati na njegovem terenu.

»Dej mi kokakolo.«

Ja, vse mi gre na kurac. Šipac, ki nima limonade, mi gre na kurac. Fužine brez čefurjev mi grejo na kurac. Radovan in njegov tumor Čiro mi gresta na kurac. To, da sem tukaj, mi gre na kurac.

Ne pašem jaz več sem. Jaz sem tu vanzemaljac, in džabe ti vse. Povsod sem vanzemaljac, ampak na Fužinama mi gre to, da sem vanzemaljac, res na kurac. Če bi jaz vedel, da bom pri osemindvajsetih sam sedel v Sladkem grehu, bi se že zdavnaj džilipnil z balkona.

Šipac mi je prinesel kokakolo, jaz pa sem iz posodice na mizi vzela vrečko cukra in jo stresel noter. To sem delal kot klinac, ko sem šel z Radovanom na rekreacijo in sem po rekreaciji v kafani dve uri pil

kokakolo in čakal, da se rekreativni športniki napijejo kot živali.

»Kokakola ti je sami šecer,« je govoril Radovan. Samo ko ti streseš vanjo še malo šecera, ona popeni. Totalno popeni, in to mi je bilo kot klincu, ko sem se na smrt dosađival v Dubočici, edina zabava.

Ko pa zdaj blejim v to popenjeno kokakolo, se mi zdi, da je ista, kot smo mi. Vsi smo mi nafilani s sranjem in potem vsako dodatno sranje naredi, da popenimo. Da se prelijemo čez rob. In tele Fužine so ena taka vrečka šecera, ki jo nekdo stresa v mene. Jaz pa se penim. In vem jaz, da bi moral v roku od takoj spizdit od tu, preden se pena prelije čez rob. Samo ne morem. Vem, da bo belaj, a ne morem mrdnut. Nič ne morem.

Hajde, Šipac, računaj to kolo, pa da pičim.

»Dva evra.«

Itak, da mi ni dal računa.

V resnici sem se jaz že zdavnaj prelil čez rob. Tole zdaj je samo afterparty. Hoteli so strest vame še eno malo vrečko čefurstva, samo več tega sranja v mene ni šlo. Jebiga, če ne more gret cukar v kokakolo, ne more gret ni čefurstvo v čefurja.

Samo jaz tega nisem vedel. Ko me je Radovan nagonil v Bosno, sem budala mislil, da bom v Bosni najebal zato, ker sem Janez. Jok brate. Zajebi. V Bosni sem najebal zato, ker v Bosni sploh ne moreš biti Janez. Ja, Bosanci bi mogoče res lahko v meni

videli Janeza, samo kaj, če so Bosanci iz Bosne davno odmaglili. Tisti krkani, ki so ostali tam dol, so pa v meni videli samo Đorđića.

Bosna te, jarane, vedno propisno zajebe. Veš ti, da je ona v kurcu, samo ona je vedno v veliko večjem kurcu, kot se tebi čini. In Visoko je v največjem kurcu. Tam je šlo vse v tri piramide semirove.

Ajde, mogoče je bilo na začetku še v redu, dokler še niso vsi skontali, da nisem prišel samo na kafu i kolače. Bil sem samo u prolazu in nisem štel, ker zaradi mene ni bilo nobenega v Visokom več ali manj. Bil sem turist, tak kot tisti Kinezi, ki so se penjali na brda okrog Visokog pa pušili zgodbice o tem, da je bosanska civilizacija starejša od dinozavrov.

»Đe z ba? Kako je? Ša ima? Do kad ostaješ? Mašala. Haj, vidimo se.«

Ko pa so Bosanci razbosančili, da sem jaz v Visoko prišel ostat, je pa počasi ratal belaj. »Jedan Đorđić više« je v prevodu na novobosanski pomenilo »Jedan Srbin više«. Obračanje pozitivnega trenda rasti odstotka bošnjaške populacije. Kar ni bila mala stvar. Število Srbov v Visokom se je z mojim prihodom povečalo prvič po letu 1991.

Nekaj časa se je raja delala, da je vse kul, ker se v Visokom itak vsi delajo, da je vse kul, pa da ni vehabij, pa da gradonačelnica nima marame okrog glave, pa da se alkohol normalno pije, pa da je svinjetina agroživilski izdelek. Samo v resnici je bilo vsem od začetka jasno, kdo sem in kaj sem. Samo jaz sem rabil sto let, da mi je to prišlo iz dupeta u glavu.

Sto let sem rabil, da sem poštekal, da sem Srbin in da je Srbin v Visokom isto sranje kot čefur v Sloveniji. Isto sranje, drugo pakovanje. Samo da so se v Bosni čefurji pa Slovenci streljali med sabo, ne pa prcali z rodilniki pa dvojinami.

Ampak jaz nisem mogel bit še enkrat čefur. Ni šans. Vse bi jaz lahko bil, transvestit, unproforac, mongoloid, cigo žarko, vse, pizda, samo ne še enkrat čefur. Ker res nisem mogel imet spet napačnega imena. Nisem jaz mogel gledat, kako ljudje požrejo slino, ko rečeš, da je tvom starom ime Radovan. Te jebancije sem imel jaz na Fužinah dovolj za tri lajfe. Napunil sem se, jarane, kot kokakola s šecerom, in ni šlo več noter.

Imel sem plan, da sem nekaj časa Janez, potem pa se počasi ufuram v sceno in ratam Bosanac, samo to je bil glup plan. Ma kaj glup, bil je plan, ki je zaostal v razvoju. Malo sem bil užaljen pa v fazonu »Jebale vas manjine i večine da vas jebale, pičke postrojene i prebrojene!«, potem sem pa dojel, da je povsod ista jebancija in da povsod lahko izbiraš samo med tem, ali boš manjšina ali pa boš večina. In jaz nisem hotel bit več manjšina. Jaz sem hotel bit malo Slovenec.

»Hajde sad vi naprčite guzicu, a ja ću malo da guzim.«

Tako sem jim rekel in sem šel. Dobro, nisem rekel nič, samo šel sem. Ali pa so me poslali. Niti ni važno. V Bijeljino sem šel. Med Srbe. Kod tetke Dušanke in tetka Dragiše. Svoji svojim, kot bi rekel Radovan.

Ampak ni to zdaj važno. Kar hočem povedat, je, da sem jaz v Bosni ratal Srb in da sem tudi zdaj Srb.

Da nisem več čefur. Pa da nisem več s Fužin. Jaz sem ti na Fužinama totalni vanzemaljac. Še Šipac, ki prodaja limonado, ki je nima, je manjši vanzemaljac od mene. Ker ima on vsaj ta svoj Sladki greh, jaz pa kurca nimam na tim Fužinama.

»Pa dobro, gdje si ti dosad?«

»Bio u Sladkom grehu.«

»Daj, ne zajebavaj me.«

Res je bil živčen.

»Stvarno sam bio u Sladkom grehu.«

»De bolan ... Niko nije nikad bio u Sladkom grehu.

A i da jesi bio, koji ćeš kurac tamo!«

»Eto, baš zato što niko nikad nije bio.«

»Ajde me popusti! Zvao me Jovan.«

»Zvao je i mene.«

»Reko mi je da te nije dobio.«

»Ja i?«

»Ništa. Samo je reko da mu se javi.«

Koji kurac, da mu se javljam, če sem v romingu. Pa itak vem, kaj mi bo Jovan povedal. Da je vse še vedno tako, kot je bilo. Da še vedno ne morem nazaj. Da mi to ne bi bilo pametno. Pa da se še malo strpim.

Ne morem jaz tega poslušat, ker ne morem bit vedno jaz tisti papak, ki se malo strpi pa razume.

»Razumi, Marko! Razumi Slovence! Razumi Bosance! Razumi Visoko! Razumi Muslimane! Razumi Bijeljinu! Razumi Srbe! Razumi seljake! Razumi

žene! Razumi Radovana! Razumi Ranko! Razumi svetog Petra i Alaha Pegambara!«

Kdaj bo mene kdo razumel, a? Kdaj se bo nekdo drug malo strpil?